

Det drejer sig om at beskytte det sikre område i Bihac, på samme måde som vi dengang besluttede at medvirke til at sikre Tuzla-området.

Man kan ofte synes, at det hele er håbløst, men vi må ikke lade denne stemning få de danske soldaters betydningsfulde indsats til at for-tone sig. Der er ikke tvivl om, at deres tilstedeværelse har reddet mange menneskeliv og lindret megen nød for mange mennesker. Vi kan af generalsekretærens rapport til Sikkerhedsrådet af 1. december om forholdene i Bosnien-Hercegovina se, at Tuzla i modsætning til de andre såkaldt sikre områder ikke er indkredset af de bosniske serbere, selv om forholdene inde i området er blevet gjort vanskeligere som følge af, at yderligere 6.000 mennesker søgte tilflugt i september. Men dette er jo samtidig et bevis på, at Tuzla er blevet og opleves som et sikkert område.

Den indsats, de danske tropper har leveret, er og har været fornem og betydningsfuld. Hvor længe denne indsats skal opretholdes, er så et andet spørgsmål, som afhænger af en række forhold, vi nøje skal holde øje med og være rede til at drage vore konklusioner af, men det spørgsmål er ikke til debat i dag. Det er heller ikke til debat i dag, om FN-aktionen kunne være ledet bedre og forløbet anderledes, ligesom den dobbelte kommandostruktur heller ikke er til drøftelse. Alle disse emner skal vi tage op ved en anden lejlighed, og denne lejlighed kan jo byde sig, om ikke andet så i forbindelse med den forespørgselsdebat, som er foreslået af Socialdemokratiet, og som vi tilslutter os.

I dag drejer det sig udelukkende om at følge op på beslutningen fra i fjor, sådan som FN og NATO allerede har gjort det, og som Det Konservative Folkeparti i dag giver sin tilslutning til at Danmark gør i håb om at lindre lidelserne for befolkningen og skaffe tid og plads til en fredelig politisk løsning.

Gert Petersen (SF):

Modsat hvad så mange andre mener, har Socialistisk Folkeparti været tilfreds med, at FN har udvist tilbageholdenhed under sin indsats i Bosnien-Hercegovina. Det er sådan, at FN-styrkerne ikke har hjemmel til at gå ind i selve krigen eller blande sig i krigens gang. Ifølge samtlige sikkerhedsrådsresolutioner er deres opgave så vidt muligt at beskytte civilbefolkningen og sikre nødforsyninger. Dertil kommer så beskyttelsen af de såkaldte sikre zoner, hvor der igen er tale om beskyttelse af civilbefolkningen.

Hele FN's indsats er baseret på den politiske opfattelse, at den eneste måde, denne ulykkelige krig kan bringes til ophør på, er gennem mægling og forhandling.

Vi afviser fra SF's side enhver idé om, at man kan få sluttet krigen gennem en storstilet indsats af landtropper. Et sådant skridt vil efter vores opfattelse ikke afslutte krigen, men vil få endnu mere katastrofale følger for civilbefolkningen, og det vil indebære fare for en dybt alvorlig international krise og måske endda spredning af krigshandlingerne til andre lande.

Vi har også hele tiden vendt os imod den mærkværdige tro på, at man gennem storstiledede luftbombeangreb skulle være i stand til at påvirke krigens gang til fordel for den ene part. Vi har vendt os imod det, både fordi det ville forvære lidelserne utrolig meget, fordi det ville umuliggøre enhver mæglingsbestræbelse, og fordi det ikke ville bidrage til krigens afslutning.

Det ser faktisk ud til – at dømme efter meldingerne det sidste par uger – at denne erkendelse nu deles af næsten alle medier og politikere. De fleste forstår f.eks., at et større luftangreb i Bihac-enklaven vil være umuligt, fordi den er så tæt befolket, at det er uoverskueligt at skelne mellem den ene og den anden part. Derfor har man også udvist stor tilbageholdenhed; det er man blevet skældt kolossalt ud for, men fra SF's side skal der ikke lyde kritik af den grund, tværtimod.

Da et tilsvarende forslag var til behandling for halvandet år siden – i juni måned – ville SF ikke medvirke. Det hang sammen med, at vi på grund af det politiske klima, der herskede dengang, frygtede meldingerne fra NATO osv. om, at der blev lagt op til netop disse storstiledede luftangreb med NATO i en helt afgørende og måske bestemmende rolle.

Jeg må indrømme, at forløbet har været anderledes. Ser vi på erfaringerne, viser de os, at FN har gjort klogt i ikke helt at afskrive sig muligheden, når det drejer sig om de sikre zoner og overholdelse af flyveforbudet. I ganske få tilfælde har muligheden for at gennemføre luftoperationer eller bare truslen herom faktisk ført til indstilling eller neddæmpning af fjendtligheder. Det er så også sagt til hr. Søren Søndergaard.

Man kan ikke komme uden om, at det var det, der skete med Sarajevo, og at det var det, der skete med Gorazde. Erfaringen viser også, at den bemyndigelse, som Sikkerhedsrådet gav dengang til de til disposition værende luftstyrker – og det er altså NATO's luftstyrker – til i